

Pilar Araujo: “He fet més de 3.000 vestits del Renaixement i de tots en guardo un gran record”

Tortosa Jesús Ferrando

Pilar Araujo ha estat una de les costureres més reconegudes a Tortosa. Fa vint-i-set anys li van encarregar unes mostres per a una festa que s'iniciava com una juguesca i que amb el pas dels anys ha anat madurant i s'ha anat fent gran, la Festa del Renaixement.

Els inicis de la festa els recorda amb molts nervis i molta faena, “perquè com que sempre teníem molt poc temps per a fer els treballs, era, encara que semblava mentida, com una cosa que no l'havies feta mai. Estos vestits són complexos de fer. El principal guarniment són les mànigues, a part de la pedreria (parlo dels vestits dels nobles). Em va costar cinc dies aprendre a fer les mànigues dels capitans. El prêt-à-porter el teníem per sota mà, clar, és el que feiem; però això era totalment diferent, atès que era artesà, i m'atreixo a dir que ningú de la meua època ho sap fer, a hores d'ara”, ens comentava Araujo.

Ella dona molt de mèrit al treball de documentació, en aquells inicis, d'Ester Galindo i Núria Segal-

Els vestits de les famílies nobles són els més vistosos del Renaixement, molts d'ells creació de Pilar Araujo.

presentar al Polvorí del Castell de la Suda. La veritat és que va quedar molt bonic i va impactar, en una presentació magnífica. Els va agradar molt el que havíem presentat, i a partir d'allí em van cridar per a dissenyar els primers vestits de la Festa del Re-

“Un vestit que vam dur a una exposició al Moll de la Fusta de Barcelona, acompanyant-ne un de Felip II, va suposar més de sis mesos de feina, i 1800 hores”

rra, “que eren les documentalistes de la festa, i elles em van ensenyar com es feien els vestits, perquè nosaltres no en teníem ni idea. Els vestits eren amples, no gaire tous i avellutats, i això ens ho van explicar elles amb pèls i senyals. Ens van facilitar tota mena de fotografies dels vestits, i amb dedicació, ganes, interès i il·lusió ho vam tirar endavant”, ens deia la modista.

Els inicis de la festa els recorda amb especial afecte: “Primer vam fer una mostra, que es componia d'un capità, un tocador, un tamborer, dos peons de trast i una parella de plebeus amb vestits de carrer, i això va ser el que vam

naixement. Vam elaborar vestits de peons, capitans, escacs..., entre d'altres, i la veritat és que va sortir tot redó”.

El que més il·lusió li va fer va ser l'encàrrec dels gegants, “i no perquè hi dediqué més hores als dels nobles, que són vestits que es treballen moltíssim i són molt elaborats, però els que més em van omplir d'orgull van ser fer els dels gegants, perquè no es fan cada any els vestits per a unes figures com estes, i això em va agradar molt i em va fer moltíssima il·lusió”.

Quan explica el nombre de creacions que ha pogut fer per al Renaixement les xifres són especta-

Fotografia d'arxiu de l'any 2010 amb Pilar Araujo desfilant pels carrers de Tortosa, amb motiu de ser escollida per dur l'estendard de la Festa.

culars: “He fet, des de principi de la festa, més de 3.000 vestits, entre nobles i plebeus, i de tots en guardo un especial record”.

En parlar de quin vestit era el més car que ha dissenyat, d'entrada recorda que a les primeres edicions no es pagava encara amb euros:

“Vam començar en pessetes, i no sé ben bé quantificar el que devia tenir un cost més elevat, perquè a hores d'ara ho trobaríem barat. El que sí que destacaria seria el que va costar més hores de cosir, 1.800 hores i més de sis mesos. Va ser un vestit del qual guardo un especial record i que es va presentar a una exposició al Moll de la Fusta, i el van posar de parella amb el de Felip II. Mira tu si va cridar l'atenció, aquell vestit!”. La primera vegada que va veure la desfilada per l'avinguda Generalitat, la va colpir “veure tants vestits junts, com jo me'ls havia imaginat, elaborats en un taller com el meu, no en un lloc espaiós; i realment va ser un moment de la festa que em va omplir de joia”. Un altre record especial va ser quan li van entregar l'estendard de la festa: “Va ser un moment molt emotiu. Quan em van cridar per a notificar-m'ho, va ser un moment en què se'm va ficar la pell de gallina. A mi no em devien res. Jo havia treballat per a la Festa, i va ser un moment d'immensa alegria, de reconeixement a tants d'anys, i d'agraïment a tots els que van pensar de donar-me esta distinció”. Pilar Araujo creu que la festa necessita més incentius, més coses noves, “sortir de certa monotonia, amb la qual portem durant bastants anys. La gent reclama sempre alguna novetat, perquè anar de tavernes agrada a tothom, i crec que haurien de motivar la gent que hi participe encara més, i ser un reclam per a la gent de fora, per tal que la vida de la festa no es vaja apagant”.

Pilar Araujo recorda d'una manera especial Ramon Cardús, “és una persona que exigia molt i t'espremia moltíssim, però a la vegada era molt agraït. Quan acabava la festa, veles com, un per un, ens anomenava i ens agraïa la nostra feina. Que et reconeguen que has fet una tasca és el més important. Ell és el promotor de la festa, qui va crear la festa com el que és, i, com tantes altres coses que ha promogut a Tortosa, l'ha fet gran”.